

Пол Верлен

Славият

Подобно птици, пуснати от плен,
с крила се бият спомените в мен
и бият листите, които рони
сърцето ми, простряло голи клони
над здрачните води на Горестта,
ромонещи в печална самота;
те бият се, а после злата песен –
като на вятър, из леса понесен –
полека стихва в клоните и в мен;
не се дочува нищо тук, освен
едно – гласа на милата Раздяла,
освен гласа – о, как е отмаляла! –
на птицата на Първата Любов:
тя както някога ми праща зов;
и в зрака скръбен на лъчите лунни
печална, бляскава нощта на юни
се възцарява над земята пак,
натегнала от тишина и мрак,
и милвани – ветрецът син това е! –
дървото тръпне, птицата ридае.

КРАЙ

© 1994 Кирил Кадийски, превод от френски

Paul Verlaine
Le rossignol, 1866

Набиране: NomaD

Издание: Пол Верлен. Поезия. Подбор и превод от френски Кирил Кадийски.
Издаелство „Нов Златогор“, София, 1994.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10778>]